

Решение на Съда (десети състав) от 23 ноември 2017 г. (преюдициално запитване от Tribunal Supremo — Испания) — Salvador Benjumea Bravo de Laguna/Esteban Torras Ferrazzuolo

(Дело C-381/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 207/2009 — Марка на Европейския съюз — Член 16 — Марката като обект на собственост — Приравняване на марката на ЕС на национална марка — Член 18 — Прехвърляне на марка, регистрирана на името на агента или представителя на притежателя на марката — Национална разпоредба, даваща възможност да се предави иск за собственост върху национална марка, регистрирана при злоупотреба с правата на притежателя ѝ или в нарушение на законово или договорно задължение — Съвместимост с Регламент № 207/2009)

(2018/C 022/16)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Salvador Benjumea Bravo de Laguna

Ответник: Esteban Torras Ferrazzuolo

Диспозитив

Членове 16 и 18 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на [Европейския съюз] трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат по отношение на марка на ЕС да се прилага национална разпоредба като разглежданата в главното производство, съгласно която лицето, претърпяло вреди поради регистрацията на марка, заявена при злоупотреба с правата му или в нарушение на законово или договорно задължение, има право да предави иск за собственост върху въпросната марка, стига съответният случай да не е сред попадащите в обхвата на член 18 от този регламент.

⁽¹⁾ ОВ С 335, 12.9.2016 г.

Решение на Съда (първи състав) от 23 ноември 2017 г. (преюдициално запитване от Софийски районен съд — България) — „ЧЕЗ Електро България“ АД/Йордан Коцев (C-427/16), и „Фронтекс Интенешънъл“ ЕАД/Емил Янакиев (C-428/16)

(Съединени дела C-427/16 и C-428/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Конкуренция — Свободно предоставяне на услуги — Определяне от професионална организация на адвокати на минималните разходи на адвокатските възнаграждения — Забрана за съда да присъжда разходи за адвокатски възнаграждения в размер, по-нисък от минималните разходи — Национална правна уредба, съгласно която данъкът върху добавената стойност (ДДС) се счита за част от цената на услуга, предоставяна при осъществяване на свободна професия)

(2018/C 022/17)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Софийски районен съд

Страни в главното производство

Жалбоподател: „ЧЕЗ Електро България“ АД (С-427/16), „Фронтекс Интереншънъл“ ЕАД (С-428/16)

Ответник: Йордан Коцев (С-427/16), Емил Янакиев (С-428/16)

Диспозитив

- 1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.
- 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС и с Директива 77/249/ЕИО на Съвета от 22 март 1977 година относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободата на предоставяне на услуги трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт.
- 3) Член 78, първа алинея, буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, по силата на която данъкът върху добавената стойност се счита за неразделна част от възнагражденията за регистрираните адвокати, ако в резултат на това тези възнаграждения подлежат на двойно облагане с данък върху добавената стойност.

⁽¹⁾ ОВ С 371, 10.10.2016 г.

Решение на Съда (шести състав) от 15 ноември 2017 г. (преюдициално запитване от Административен съд София-град — България) — „Енгъртеймънт България Систем“ ЕООД/Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ — София

(Дело С-507/16) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Директива 2006/112/ЕО — Член 168, буква а), член 169, буква а), член 214, параграф 1, букви г) и д) и членове 289 и 290 — Възможност за приспадане на дължимия или платен по получени доставки данък върху добавената стойност (ДДС) — Извършени доставки в други държави членки — Режим на освобождаване от данък в държавата членка, в която се упражнява право на приспадане)

(2018/С 022/18)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Административен съд София-град

Страни в главното производство

Жалбоподател: „Енгъртеймънт България Систем“ ЕООД

Ответник: Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ — София